

On/off

מחזה קצר מאת דניאל בוצר- המחזאים #7

דראפט 5

דמויות:

עודד: בן 37, עובד בשיווק מוצרים ישראלים לחו"ל.

דנה: בת 34, עובדת במשרד פרסום גדול.

רון: בן 35, שליח פיצה.

{עודד חוזר הביתה מהעבודה שלו. דנה יושבת על הספה ורואה מסטר שף. היא אוכלת אדממה}

עודד: היי מותק. וואי, איזה יום ארוך.

דנה: **{לא מסיטה מבט מהמסך}** היי. **{עודד יוצא מהבמה מוריד את התיק וחוזר לסלון}**

עודד: מה, איפה המפלצת? נרדמה כבר?

דנה: לגמרי! **{עדיין על המסך}**

עודד: גן עדן!

דנה: לגמרי. **{מסך}**

עודד: יש מה לאכול?

דנה: הזמנתי פיצה. **{מסך}**

עודד: מתי?

דנה: **{מסתכלת באייפון}** לפני רבע שעה. **{חוזרת למסך}**

עודד: יכולת להכין משהו...

דנה: אתה אוהב פיצה! **{מסך}**

עודד: זה גם נכון! איזו פיצה?

דנה: אליקו.

עודד: אליקו...תגידי?

דנה: נו? **{מסך}**

עודד: אם תומר נרדמה כבר...

דנה: כן?

עודד: אולי ננצל את ההזדמנות לחזק את הקשר בינינו?

דנה: איך? **{מסך}**

עודד: אולי נשתובב קצת?

דנה: עודד, שחרר אותי.

עודד: מה?

דנה: אין לי כוח עכשיו!

עודד: אני מבין. **{פאזזה}**

דנה: מה..אתה כועס? **{מסך}**

עודד: כועס? על מה יש לי לכעוס?

דנה: שלא בא להזדיין עכשיו? **{מסך}**

עודד: לא, לא. בן אדם לא יכול לכריח את אשתו לשכב איתו.

דנה: שיהיה לי יותר כוח, בסדר? **{מסך}**

עודד: בסדר! **{פאזזה}** אפשר לבקש משהו מאמי?

דנה: דבר! {מסך}

עודד: פעם הבאה שיש לך כוח...

דנה: "בבקשה תגידי לי".

עודד: נו, אז את כבר יודעת. {פאזזה} רוצה משהו לשתות?

דנה: תביא מים. חנק אותי האדממה הזו.

עודד: סגור העניין {הולך למטבח וחוזר עם 2 כוסות מים} את יודעת מה הדבר הכי טוב בחיי נישואים?

דנה: ספר לי {מסך}

עודד: התקווה.

דנה: התקווה? {מסתכלת עליו}

עודד: כן. התקווה שמחר תרצי להזדיין.

דנה: יופי של תקווה. {חוזרת למסך}

עודד: היי. זה מה שמחזיק אותי, יום אחרי יום... {פאזזה. מתיישב לידה על הספה} תחשבי איזה יפה זה שאחרי כל כך הרבה שנים אני עדיין נמשך אלייך.

דנה: אני מבינה שזאת הייתה מחמאה!

עודד: אני הייתי מת לשמוע דבר כזה ממך! {נוגע בה בירך}

דנה: די מאמי, אני גמורה. רוצה טלוויזיה וללכת לישון. יש לי מחר יום ארוך.

עודד: הימים של כולנו ארוכים. אני שואל מה עם הלילות? אה? {נוגע בה בחרמנות}

דנה: אתה לא רוצה שגם לי יהיה כיף? אתה לא רוצה שגם לי יהיה כוח ואני אוכל להנות מזה?

עודד: אבל מתי זה יקרה?

דנה: הזדיינו לא מזמן!

עודד: יום שני שעבר!

דנה: נו, אז זה בטח יכול לחכות עוד יום, לא?

עודד: בטח, מה זה כבר עוד יום?

דנה: מה...אתה מאוכזב?

עודד: לא מאוכזב..

דנה: נו, אז אללה. בוא. בוא ונזדיין.

עודד: עזבי, לא חשוב.

דנה: אתה יושב לי על המוח שנזדיין ושאני כבר מוכנה פתאום "עזבי, לא חשוב"

עודד: לא רוצה ככה. רוצה שגם את תרצי.

דנה: אני רוצה. פשוט לא בסוף היום שאני כבר גמורה מעייפות אחרי ארוחות ומקלחות. אתה הייתה בעבודה ואני תיזזתי פה כמו ניגריט.

עודד: אני זה שהיה בעבודה עד עכשיו.

דנה: עבודה זה חופש לעומת הגיהנום שהולך פה בערב. דדי? {מסך}

עודד: מה?

דנה: אולי תעשה לי קצת קיצ'י ברגליים? הם מה זה כואבות לי!

עודד: את חיה בסרט.

דנה: מה? כל מגע צריך להוביל לסקס??

עודד: כן מאמי. ככה אנחנו, הגברים, עובדים. מה כל כך קשה לכן לקלוט? אתן יכולות לחבק ולנשק ולעשות קיצ'י אבל אנחנו, אנחנו עושים את כל הדברים האלה כי לנו יש מטרה להגיע אליה בסוף.

דנה: סקס?

עודד: לגמרי. אם אין סקס בסוף אז כל זה לא שווה כלום!

דנה: אתם בהמות!

עודד: בהמות גאות.

דנה: בהמות געות.

עודד: {פאזזה} נראה לי שהנישואים שלנו נהרסו.

דנה: אל תדבר שטויות!

עודד: מה שנשאר מהנישואים שלנו? עבודה, מקלחות, ארוחות.

דנה: וכביסות.

עודד: וכביסות. {צלצול בדלת}

דנה: הפיצה!

עודד: הפיצה!!! {הולך ופותח את הדלת. בכניסה עומד רונן השליח}

רונן: אתם הזמנתם?

עודד: זה אנחנו. בוא תכנס, אני אביא כסף {רונן נכנס, עודד הולך לחדר להביא את הארנק מהתיק. רונן מסתכל על רגלייה החשופות של דנה, היא קולטת אותו מביט בה}

דנה: היי.

רונן: היי.

דנה: מה שלומך?

רונן: בסך הכול בסדר.

דנה: אתה קולט שאתה בווה בי, כן?

רונן: לגמרי.

דנה: מה הקטע?

רונן: את יפה כמו יצירת אומנות.

דנה: אתה מכיר יצירות אומנות?

רונן: יש את המונה ליסה.

דנה: זה מונה ליזה אחי.

רוקן: נכון!

עודד: {חוזר מהחדר} כמה זה?

רוקן: 60 { עודד מביא לו שטר של 100. רוקן מחזיר לו 40 בשתי שטרות של 20 } איך יש לך כזאת אישה יפה?!

עודד: עושה לך את זה?

רוקן: לגמרי.

עודד: גם לי היא עושה את זה!

רוקן: מבין אותך.

עודד: אבל יש בעיה!

רוקן: בעיה?

עודד: אין לה כוח. מה נעשה?

רוקן: מה נעשה?

דנה: אתה דביל.

עודד: נחכה. נחכה שיהיה לה כוח!

רוקן: אני, גם שנתיים הייתי מחכה!

דנה: זה ג'נטלמן אמתי.

עודד: טוב, תודה. {מלווה אותו לדלת. הם עומדים על סף הדלת}

רוקן: יש איזה טיפ?

עודד: אתה נשוי?

רוקן: לא.

עודד: אז אל תתחתן עם אישה יפה, תתחתן עם אישה חרמנית!

רוקן: אל תדאג. אף אחת יפה לא תתחתן איתי.

עודד: אני לא דואג.

רוקן: ומה עם טיפ שאפשר ללכת איתו לסופר?

עודד: אה, גם כזה אתה רוצה!

רוקן: אני אשמח!

עודד: {מוציא שטר של 20} יש לך שתי עשיריות?

רוקן: {בודק בפאוץ'} לא. רק שקלים אחי.

עודד: אתם והשיטות שלכם. שמור כבר את הכל.

רוקן: סבבה. {קורא לדנה} ביי

דנה: ביי

עודד: ביי {רוקן הולך} מה זה היה?

דנה: מה?

עודד: ה "ביי" הזה ?

דנה: סתם.

עודד: את פלרטטת אתו עכשיו.

דנה: ממש לא. הוא פלרטט איתי.

עודד: אבל את זרמת!

דנה: מה...אתה מקנא בשליח של פיצה? תגיד לי עודד, אתה נורמלי?

עודד: ממש לא...סתם מופתע שאליו יש לך כוח.

דנה: ואוו, ואו,, טוב מאמי תקשיב ותקשיב לי טוב. תרגיע, אתה מבין. אני אוהבת אותך, אני נמשכת אלייך, אתה הגבר שלי אבל אני פשוט פאקינג עייפה. אפשר לשחרר את זה כבר? נמצא זמן אחר, טוב?

עודד: מחר בבוקר?

דנה: תומר יוצאת לטיול. צריך לרחת אותה ב6:30 לבית ספר.

עודד: אז נקום עוד יותר מוקדם.

דנה: אני לא יכולה על הבוקר להזדיין. בהחייאת. צריכה להתעורר, לשתות את הקפה שלי. עודד, תהיה בן אדם...קצת רחמים על אשתך. אפשר בערב לפני שהיא חוזרת.

עודד: יש לי פגישה.

דנה: אז תבטל.

עודד: לא יכול. זה עם הלקוח מחו"ל שסיפרתי לך. סופר חשוב. חמישי בצהריים?

דנה: אירובי.

עודד: אז תעשי אירובי איתי. גם זאת פעילות ספורטיבית.

דנה: של 10 דקות...

עודד: היי, למה להעליב? לפעמים אני מחזיק יותר.

דנה: גם 12 דקות זה לא מספיק.

עודד: יודעת מה. עזבי. כשיצא יצא... {מתיישב לידה ופותח את הפיצה} מה זה? הזמנת עם אנשובי?

דנה: ממש לא...

עודד: זה מה שיש פה.

דנה: תתקשר תגיד להם. בטח התבלבלו.

עודד: ינעל העולם. {מחייג לפיצה} אהלן, זה עודד פרישמן מאבן גבירול 44. הבאתם לנו פיצה עם אנשובי...לא, לא הזמנו אנשובי...מתי הוא יגיע?

דנה: תגיד להם פיצוי, פיצוי.

עודד: וגם אני חושב שמגיע לנו פיצוי על זה, לא? אה, אוקיי...אוקיי...בסדר, תודה.

דנה: נו?

עודד: מה נו?

דנה: פיצה חינם?

עודד: לא.

דנה: מה? למה?

עודד: השליח חוזר עם הפיצה שלנו...

דנה: אז?

עודד: אז אין פיצוי...כי הוא לא נתן את הפיצה שלנו למישהו אחר.

דנה: מה הקשר?

עודד: לא יודע מאמי. זה מה שאמרו לי, סבבה?

דנה: סבבה. מה אתה כועס?

עודד: לא כועס...רוצה פיצוי אז תדברי את פעם הבא. אני לא טוב בדברים האלה.

דנה: אתה חמוד.

עודד: בסדר. חמוד את יודעת למי תגידי.

דנה: אני אוהבת שאתה מתעצבן...

עודד: לפחות משהו את אוהבת.

דנה: יאללה? מה אתה משחק אותה קשוח עכשיו?

עודד: את יודעת שיש מלא בנות שהיו רוצות לשכב איתי!

דנה: מה זה, איום?

עודד: ממש לא. רק שתדעי שיש.

דנה: כן. מה, מתחילות אתך?

עודד: מנסות..

דנה: ו...?

עודד: ואז אני אומר להם שיש לי את האישה הכי מדהימה בעולם.

דנה: ואז מה קורה?

עודד: ואז הן עוד יותר נדלקות עליי.

דנה: למה?

עודד: כי מי לא הייתה רוצה גבר שמסוגל להגיד לבחורה שמתחילה אתו שיש לו את האישה הכי מדהימה בעולם.

דנה: צודק {מנשקות אתו על הלחי. הוא מסתכל עליה רגע ושוב תוקף . היא הודפת אותו ממנה}
אני עייפה דדי.

עודד: אז אולי תעשי לי נעים?

דנה: נעים?

עודד: נעים.

דנה: וכשאתה אומר נעים אתה בטח מתכוון ל...?

עודד: לא חשוב {קם} אני הולך להתקלח...

דנה: {קוראת אחריו} דדי...אני אוהבת אותך. אל תתאכזב...מחר, אני מבטיחה, טוב?

עודד: מקלחת!

דנה: טוב מאמי...זריז

עודד: {יוצא למקלחת}

דנה: מסכן. {חוזרת לטלוויזיה. קוצה דקה ואז צלצול בדלת} רגע. {לעצמה} נו, דווקא במשימת הדחה. {פותחת את הדלת וזה רונן השליח של הפיצה}

רונן: היי שוב.

דנה: היי.

רונן: הפיצה שלכם.

דנה: תודה {לוקחת את המגש}

רונן: אפשר את הפיצה השנייה?

דנה: ברור. זה עם אנשובי. {מביאה לו את המגש השני}

רונן: תודה רבה לך עד מאוד. {פאזזה. רונן בוהה בדנה}

דנה: תגיד...

רונן: כן?

דנה: היית מת לנשק אותי, אה?

רונן: אהה...תראי...

דנה: שאלה פשוטה. תענה!

רונן: בחורות כמוך לא מתנשקות עם בחורים כמוני!

דנה: בחורים כמוך?

רונן: שליחים של פיצה אליקו.

דנה: מה היית עושה בשביל לגעת בי?

רונן: הכל...

דנה: כמו מה?

רונן: הכל

דנה: תן דוגמאות!

רונן: מוכן שיכרתו לי אצבע.

דנה: כן?

רונן: לגמרי.

דנה: מה עוד?

רונן: להתרסק מהטוסטוס בכוונה.

דנה: ככה סתם?

חונן: בשבילך.

דנה: עוד...

חונן: להפוך לאילם

דנה: באמת?

חונן: הכי באמת.

דנה: מה עוד?

חונן: הכל..ממש הכל...סורי, אין לי עוד דוגמאות.

דנה: לרצוח מישהו? היית מוכן?

חונן: לרצוח?

דנה: לרצוח!

חונן: אני לא כל כך טוב ברציחות. אני טבעוני את מבינה!

דנה: לא היית מוכן? {פתייני}

חונן: הייתי מוכן.

דנה: אתה יודע מה?

חונן: מה?

דנה: אני מרשה לך.

חונן: {פאזזה} מה?

דנה: אני מרשה לך לגעת בי!

חונן: מה? איפה שאני רוצה?

דנה: איפה שאתה רוצה!

חונן: {פאזזה} אפילו בציצי?

דנה: אפילו בציצי!

חונן: אז בציצי!

דנה: אז בוא...תיגע לי בציצי!

חונן: ומה עם חבר שלך?

דנה: זה בעלי והוא במקלחת. נו?

חונן: בטוחה?

דנה: תיכף אני מתחרטת.

חונן: סליחה. {חונן שולח יד לעבר הציצי והיא נותנת לו סתירה} למה?

דנה: עד כאן!

חונן: באמת?

דנה: באמת!

רוּן: אבל לא הספקתי לגעת!

דנה: כי אני לא מרשה לך לגעת!

רוּן: לא?

דנה: לא!

רוּן: ולראות?

דנה: {מראה לו שד} בבקשה. {ומכסה בחזרה}

רוּן: יכולה להיות לזה התפתחות?

דנה: שום סיכוי גבר.

רוּן: הבנתי. אני אחשוב עלייך.

דנה: ביי. {רוּן הולך ודנה שהתחרמנה מהסיטואציה עם רוּן מחכה לבעלה על הספה. עודד מסיים את המקלחת ויוצא בחזרה לסלון.} היי מאמי {מגביה גבות כרומזת לו}

עודד: היי..

דנה: חשבתי שנוכל ליהנות קצת!

עודד: עכשיו בא לך?

דנה: כן...

עודד: אני לא מאמין.

דנה: מה?

עודד: כבר טפלתי בעצמי {מסך}

דנה: לא?

עודד: במקלחת. {מסך}

דנה: באמת?

עודד: באמת באמת. {מסך}

דנה: אבל אני חרמנית!

עודד: לכי למקלחת. {מסך}

דנה: לא רוצה.

עודד: הביאו את הפיצה? {מסך}

דנה: כן.

עודד: בלי אנשובי? {מסך}

דנה: בלי!

עודד: לפחות זה! {מסך}

סוף